

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд. Для отримання додаткової інформації ознайомтеся з повідомленням про авторські права в кінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду №105

Лютий 2008

***Saadi проти Італії* - 37201/06**

Рішення від 28.2.2008 [ВП]

Стаття 3

Вислання

Небезпека жорстокого поводження у випадку депортації до Тунісу терориста, якого було засуджено in absentia: депортація являло б собою порушення

Факти: Заявник є громадянином Тунісу. У 2001 році він отримав в Італії дозвіл на проживання. В 2002 році він був заарештований і підданий досудовому затриманню за підозрою у міжнародному тероризмі. В 2005 році він був засуджений в Італії судом присяжних до тюремного ув'язнення за злочинну змову, підробку документів і переховування краденого. В день прийняття рішення Великою Палатою, апеляція розглядалася в італійських судах. Також у 2005 році військовий суд Тунісу засудив заявника за його відсутності до 20 років позбавлення волі за членство в терористичній організації, яка діє за кордоном у мирний час, і за підбурювання до тероризму. У серпні 2006 року він був звільнений з в'язниці, відбувши свій термін покарання в Італії. Однак, міністр внутрішніх справ наказав депортувати його до Тунісу, відповідно до законодавства про боротьбу з міжнародним тероризмом. Клопотання заявника про політичний притулок було відхилене. Відповідно до Правила 39 Регламенту суду (тимчасові заходи), Суд просив Уряд Італії затримати його вислання до подальшого повідомлення.

Право: Суд не міг не дооцінювати небезпеку тероризму і значні труднощі, з якими стикалася держава, захищаючи своє населення від терористичного насилля. Однак, не було можливості зважити ризик того, що особа може наражатися на жорстоке поводження, і її небезпечність для суспільства, якщо її не буде відіслано назад. Перспектива, що заявник може становити серйозну загрозу для суспільства, у будь-якому випадку не зменшує ризик того, що він міг зазнати шкоди внаслідок депортації. З цієї причини було б неправильним

вимагати вищий стандарт доказів, якщо вважалося, що особа становить серйозну небезпеку для суспільства або навіть загрозу національній безпеці, оскільки такий підхід був несумісним з абсолютним характером статті 3. Це дорівнювало твердженню, що за відсутності доказів, які відповідають вищим стандартам, захист національної безпеки виправдовував згоду ризиком жорстокого поводження щодо особи. Суд підтвердив, що для того, аби примусове вислання становило порушення Конвенції, було необхідно – і достатньо – мати переконливі підстави вважати, що явно існує ризик, що заявник буде підданий жорстокому поводженню у приймаючій країні. Суд послався на доповіді Міжнародної Амністії і Human Rights Watch, в яких було описано тривожну ситуацію в Тунісі, і які були підтверджені доповіддю Державного департаменту США. Ці доповіді згадували численні і регулярні випадки катувань стосовно осіб, яких звинувачували у тероризмі. Повідомлялось про практику, яка часто застосовувалася до осіб, котрі перебували під вартою у поліції: підвішення до стелі, погрози зґвалтування, застосування електрошоку, занурення голови у воду, побиття і припалювання цигарками. Було повідомлено, що твердження про катування і жорстоке поводження не розслідувалося компетентними органами Тунісу, і що останні регулярно використовували зізнання, отримані примусово. Суд не сумнівався у надійності цих доповідей і відмітив, що італійський Уряд не надав будь-яких доказів, що могли спростувати б такі твердження. Враховуючи засудження заявника у Тунісі за злочини, пов'язані із тероризмом, були вагомі підстави вважати, що існував реальний ризик того, що він зазнає ставлення, яке протирічить статті 3, якщо його було б депортовано до Тунісу. Крім того, влада Тунісу не надала дипломатичних гарантій, про які просив Уряд Італії. Існування внутрішніх законів, що гарантують права ув'язненого, і приєднання до відповідних міжнародних угод, що згадуються у дипломатичних нотах Міністерства іноземних справ Тунісу, не було достатнім для забезпечення захисту від ризику жорстокого положення, якщо, як у випадку заявника, надійні джерела повідомили, що практика явно протирічить принципам Конвенції. Крім того, навіть якщо влада Тунісу надала дипломатичні гарантії, це не звільнило б Суд від обов'язку розглянути, чи такі гарантії являлися достатніми для того, щоб заявник був захищений від ризику жорстокого поводження.

Висновок: порушення, якщо було б виконане рішення про депортацію заявника до Тунісу (одноголосно).

Стаття 41 - Встановлення порушення становить достатню компенсацію для задоволення встановленої моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини

Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Цей переклад був здійснений за підтримки Фонду прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не зобов'язує Суд, і Суд не несе відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних судової практики Європейського суду з прав

людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, яким Суд надав його. Він може бути відтворений у некомерційних цілях за умови зазначення повної назви справи разом з вище вказаним повідомленням про авторські права і посиланням на Фонд прав людини. Будь-яку особу, яка бажає використовувати переклад або його частину в комерційних цілях, просимо зв'язатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

Click here for the [Case-Law Information Notes](#)